La victòria més especial permet al Girona seguir disparat a dalt

Dos gols de Borja García encarrilen la victòria contra el Lugo, en un duel brillant sentenciat en l'afegit per Alcaraz - Montilivi hauria pogut cantar el triomf molt abans però Longo va errar les clares ocasions que va tenir



Les imatges del Girona - Lugo



La victòria més especial permet al Girona seguir disparat a dalt

Poques vegades tres punts havien anat acompanyats d'una càrrega tan forta de ràbia i alliberament com els d'ahir contra el Lugo. Ni es va pujar a Primera ni es va assolir cap salvació. Es va sumar només una victòria que permet continuar en posicions d'ascens i distanciar un rival directe com el Lugo. Ara bé, la dosi de tensió que havia acompanyat el partit durant tota la setmana va fer que jugadors, tècnics i tot Montilivi es traiessin unes quantes espines d'aquell fatídic 7 de juny de 2015 en què els gallecs van esguerrar l'ascens dels gironins. En queden encara moltes, sí, i difícilment desapareixeran, però els dos gols de Borja García a la primera part van ser suficients per derrotar un Lugo que no va fer mèrits per puntuar a l'estadi. Tot i això, el 2-1 al marcador va fer que els fantasmes sobrevolessin Montilivi força minuts, fins que Alcaraz va aparéixer en l'afegit per foragitar-los i certificar una victòria que encara ha de reforçar més el Girona camí del seu ambiciós objectiu.

Poc amant de fer gaires canvis si no són deguts a forces majors com lesions, sancions o convocatòries internacionals, ahir Pablo Machín va sorprendre d'entrada mantenint René Román sota pals i deixant Bounou a la banqueta. La titularitat del gaditià va ser la gran novetat d'un onze sense canvis respecte del que es va imposar diumenge passat a l'UCAM. És a dir, Machín va repetir onze titular per primera vegada aquesta temporada. Tot plegat per mirar de mantenir la bona línia de les darreres jornades que l'havien impulsat fins a la zona de privilegi. Al davant, però, tot un os dur de rosegar com el Lugo. Un rival que arribava amb els mateixos punts que el Girona però que ho feia encara amb l'etiqueta de bèstia negra o malson arran d'aquell fatídic 1-1 de fa dos cursos que va frustrar l'ascens directe dels de Machín. Una ombra fantasmagòrica que acompanyarà sempre més totes les visites del Lugo i que difícilment s'esborrarà mai, tal i com va reconèixer Machín divendres. En aquest sentit, els xiulets de l'afició blanc-i-vermella als jugadors gallecs evidenciava que la ferida ni molt menys està tancada.

L'enuig dels seguidors va durar només tres minuts. No pas perquè se'n cansessin, que tard o d'hora ho haurien fet, sinó perquè Coris va inventar-se una jugada estrastosfèrica per la dreta per cedir en safata de plata el gol a Borja García. El de Tossa de Mar va anar-se'n de tres rivals i va estrenar de la millor manera la seva renovació. El

partit es posava de cara ben d'hora però, gairebé sense poder assaborir l'alegria de l'1-0, els gironins van veure com el Lugo empatava el partit. Va ser en una acció a la sortida d'un servei des de la cantonada que Carlos Hernández va rematar, amb comoditat, guanyant la partida a Pablo Marí. Només havien passat sis minuts de partit i els dos equips ja havien ensenyat el seu potencial ofensiu.

Lògicament, el ritme golejador es va aturar i va ser el Girona qui va passar a dominar lleugerament una mica més la pilota. Els gallecs pressionaven acumulant molts jugadors al mig del camp per mirar de tallar la connexió Borja García-Portu. Tot i això, el Girona buscava amb insistència el segon gol i, el més important: arribava a l'àrea rival. A punt estaria d'arribar l'empat en una doble ocasió de Longo i Ramalho. El porter José Juan desfaria el primer intent de l'italià deixant la pilota morta al cap del basc que, amb tot a favor, va rematar massa amunt. El Lugo patia per contenir les embestides d'un Girona que havia posat la directa. El premi a la insistència arribaria. Ho faria després d'un ràpid contracop de Portu que va aprofitar la manca d'entesa entre Calavera i José Juan per, probablement amb massa dosi de suspens per a la majoria d'aficionats, donar el gol fet a Borja García. El madrileny signava el seu segon del vespre.

Ni amb el 2-1 el Girona afluixaria. Els de Machín van seguir collant el rival i Longo va fer lluir José Juan amb un xut sec que el porter va escopir amb les cames. S'arribava a la mitja part amb un resultat just però segurament curt vistos els mèrits dels gironins. Tot i la superioritat en el joc i les magnífiques sensacions que estava oferint el Girona, el partit no estava tancat. L'avantatge era mínim i qualsevol badada podia complicar les coses. De fet, els gallecs van fer un pas endavant als primers minuts de la represa. Longo novament tindria una clara ocasió per fer el tercer però eren els gallecs els que havien avançat línies amb un clar 3-4-3 i qüestionaven el resultat. Calavera i Iriome per la banda dreta començaven a fer patir Montilivi. Això sí, sense cap perill. Encanvi, Longo, Aday i Borja García tornarien a fregar el tercer a l'equador d'una segona part a la qual només li mancava la sentència.

L'entrada de Caballero va excitar una afició que no va deixar de xiular-lo en cada pilota que tocava. La incertesa del resultat hi posava grans dosis d'emoció. Luis César va posar tota la carn a la graella amb Perea i Yelko Pino. Mentrestant, Machín va fer entrar Alcaraz per donar més consistència a la zona ampla. I ell va fer el 3-1 definitiu.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/11/20/victoria-mes-especial-permet-al/815561.html?utm_source=rss